

Augusztus 22., hétfő

KATE

Mi újság, kiscsillag?

– Nemrég vezettem egyhuzamban vagy harminc órát, a végén már nem is számoltam. Nem aludtam már, mennyi is, két vagy három napja? Magamba döntöttem kábé két tucat Red Bullt és ötven liter kávét. Tehát, gondolom, csak a szokásos.

Nevetni kezd.

– Haver, szerintem egy kis kamionos vér csörgedezik az ereidben.

– Noked csak Kamionos Istennő vagyok.

Megint felnevet.

– Ez oltári! Lehet, hogy nyugdíjaznom kell a Bright Side-ot, és ezentúl inkább Kamionos Istennőnek szólítani.

Eddig jól megy a beszélgetés, reméltem, hogy ilyen természetes lesz. Azok után, ahogy Gusszal elváltunk egymástól San Diegóban néhány nappal ezelőtt, nem tudtam, mire számítsak.

Aztán kínos csend telepedik ránk.

Soha nem éreztük kényelmetlenül magunkat egymás társaságában. Pedig már tizenkilenc éve ismerem.

– Minnesota, mi? – kérdezi Gus.

– Ja.

– Akkor Maddie-nél vagy?

– Igen.

– Hogy mennek a dolgok?

– Jól. – Istenem, ez egyre rosszabb lesz. Gus szinte unottnak hangzik, de hallom a hangján, hogy pokoli ideges. Eltöprengek, vajon miért nem hallottam még, hogy rágyújt egy cigire. És ekkor, mintha a gondolataimban olvasna, a gyújtó kattánásának és az első hosszú slukknak az ismerős hangja szűrődik felém. – Abba kéne...

Félbeszakít:

– Valószínűleg jobb, ha utadra engedlek, Bright Side. Most értem Robbie-ékhoz, és úgy néz ki, már mindenki itt van a bandából a megbeszélésre, én meg késésben vagyok, mint mindig. Csak rám várnak.

Csalódott vagyok, de tudom, hogy nem áll meg a világ, és az emberek nem függeszthetik fel az életüket csak azért, mert Kate azt akarja. Úgyhogy az arcomra öltöm a legszebb mosolyomat, és úgy válaszolok:

– Igen. Persze. Holnap este elérhető leszel? Akkor felhívlak.

– Úgy tervezem, szörfözni megyek holnap munka után, de elérhető leszek. – A légzése kiegyensúlyozottá vált, de tudom, hogy azért, mert olyan átkozottul erősen koncentrálni a cigire, a füsttel és a nikotinnal együtt a nyugalmat is visszaszívja a testébe.

– Oké. Szeretlek, Gus.

Mindig elmondjuk, hogy szeretjük egymást. Mindig. Gus úgy nőtt fel, hogy ötpercenként hallotta az anyjától, aki ezt komolyan is gondolta. Természetes volt. Én soha nem hallottam az anyámtól, hogy szeret. Soha, mert ő pont úgy gondolta. Neki az volt a természetes. Közömbös volt. Mindennap éreztem. A csontjaiban. Gondolom, ezért szerettem annyira hallani Gustól és az anyukájától, Audrey-től. Fura lenne, ha nem ezzel zárnam le a beszélgetésünket.

– Én is szeretlek, Bright Side.

– Szia!

– Szia!

Maddie-nél lakom. Ő a nagynéném, az anyám jóval fiatalabb féltestvére. A jóval fiatalabb féltestvére, akinek a létezéséről sem tudott, amíg össze nem futottak a nagyapám (a közös apjuk)

temetésén három évvel ezelőtt. A nagyapám nem igazán vett részt anyám életében. Lelépett, amikor tízéves volt, vagy ilyesmi. Egyszerűen eltűnt, és úgy látszik, új családot alapított meg minden, aztán a halála előtt néhány évvel megint előkerült. Találkoztam vele néhányszor, és kedveltem. Nem tudtam elítélni azért, amit tett. Fogalmam sem volt, milyen életet élt. A lényeg, hogy Maddie felbukkant a temetésen, és bejelentette, hogy ő bizony anyám féltestvére, aki ettől hisztérikus rohamot kapott.

Anya sokáig várt, mielőtt megszülte a nővéremet, Grace-t és engem. Talán nem a várni a megfelelő kifejezés. Grace egy bal eset volt, én meg egy szánalmas próbálkozás, hogy magához láncoljon egy férfit, aki nem akarta sem őt, sem pedig minket. Harminckilenc éves volt, amikor Grace megszületett, és negyven, amikor én megérkeztem. Maddie most csak huszonhét éves, vagyis nyolccal több nálam, ami azt jelenti, hogy anya harminchét évvel volt idősebb Maddie-nél. Igen, matekozz egy kicsit; a nagyapám kanos öregúr volt. De ismét csak nem az én feladatom ítélkezni felette.

Lényeg a lényeg, van egy nagynéném, akinek a létezéséről sem tudtam, és akit alig ismerek, leszámítva azt az egyetlen látogatást, amikor egy hétig velünk maradt anyám San Diego-i házában. Az két évvel ezelőtt volt. Úgyhogy amikor megtudtam, hogy elfogadták a jelentkezésemet (és ösztöndíjat is ítéltek) a Grantre, egy apró főiskolára az ugyanolyan nevű kisvárosban, pont Minneapolis közelében, felhívtam Maddie-t, és megkérdeztem, hogy nem húzhatnám-e meg magam nála egy hétig, mielőtt beköltözöm a kollégiumba és elkezdődik az iskola. Először habozott, mintha egy átkozott vesét kértem volna tőle, de végül beleegyezett. Most pedig itt vagyok a vendégszobájában, és bár csak egy óra telt el az érkezésem óta, máris úgy érzem, mintha nem szívesen látott vendég lennék.

Kipakolom a bőröndömet, és beviszem a fogkefém, a fogkrémemet, a samponomat, a hajbalzsamomat és a borotvám a hatalmas fürdőszobába. Maddie-nek nagyon szép lakása van. Nem igazán tudom, milyenek a megélhetési körülmények itt,

Minneapolisban, de drágának látszik. Nagyon puccos. Tudom, hogy vannak olyan emberek, akik imádják a puccos dolgokat, amik megnyugtatók a kis lelküket, de szerintem az egész túlértékelt. Én inkább egyszerűsége vágyom. A luxus sok dolgot elrejt, míg az egyszerűség szabadkozás nélkül az emberek szeme elé tár mindent. Eszembe jut a San Diego-i otthonom, és hogy mennyire hiányzik.

Egy átalakított garázs volt, amit anya régi kertészétől, Mr. Yamashitától béreltem. Mr. Yamashita beépíttetett egy kis fürdőszobát, hogy kiadhassa a helyet albérletként. A konyha mindössze egy mini hűtőből, egy mikrohullámú sütőből és egy főzőlapból állt, mosogató nem volt. Az edényeket a fürdőszobában kellett elmosni. Kicsi volt, zsúfolt és sötét, kivéve, ha felnyitottad a garázsajtót, de én imádtam. Egyszerű volt. *Az otthonom.*

A nővéremmel, Grace-szel nagyjából egy évvel ezelőtt költöztünk be oda. Épp lakást kerestünk magunknak, és amilyen édes idősen Mr. Yamashita, olyan nevetségesen olcsó bérleti díjat ajánlott, amit nem utasíthattam vissza. Grace és én egy ágyban aludtunk, és egy kártyaasztal meg két szék szolgáltatva az étkezőnket, az íróasztalunkat és a játékasztalunkat. Nem nagyon volt szabad terünk, de meghitt és barátságos volt. Egy háztömbnyire volt az óceántól, de mivel az utca sarkán állt, tisztán rá lehetett látni a vízre. Minden este, miután megvacsoráztunk és Grace megfürdött, felnyitottuk a garázs ajtaját, leültünk az ágyunk szélére, és végignéztük a naplementét az óceán fölött.

Ahogy a nap elkezdett lebukni a víz fölött, és a horizont narancssárga fénybe borult, Grace megfogta a kezemet, a levegőbe emelte összefűzött ujjainkat, és elkiáltotta magát: *Kezdődik!* Én pedig egyetértően harsogtam: *Kezdődik!* Szorosan a két keze közé fogta az enyémet, és az ölében nyugtatta őket, amíg odakint mindent elnyelt a sötétség. A sötétség, amely örömteli tapsvihart csalogatott elő belőle. Mindig vele együtt ünnepeltem. Aztán hozzám fordult, és megszólalt: *Szerinted is ez volt a legszebb, ugye?* Egyetértettem, és valahogy mindig komolyan gondoltam. Aztán becsuktam az ajtót, feltettem Grace lábát az

ágyra, és lefeküdt. Betakartam, megpusziltam a homlokát, és odasúgtam: *Jó éjt, Gracie! Szeretlek. Álmodj szépeket!* Amire ő azt szokta felelni: *Ne hagyd, hogy a poloskák megcsípjenek. Én is szeretlek, Kate.* Aztán megpuszilta a homlokomat. Annyira hiányzik!

Miután mindent kipakolok a nagyon rövid itt-tartózkodásom idejére, kimerészkedek a szobámból, és megpróbálok beszélni Maddie-vel, de éppen telefonál, ezért a konyha felé intek, mintha engedélyt kérnék tőle, hogy egyek valamit. Szórakozottan bólint, miközben szemérmesen kuncog a telefonba. Biztos egy pasival beszél. A nők csak akkor vihognak így, amikor azzal beszélnek, akivel szexelni szoktak. Vagy akivel szexelni *akarnak*.

A kis kutyája, Hercegnő, mindenhová követ. Nem tudom, milyen fajta, de ha pislogsz, már észre sem veszed, olyan picit. Barátságos, és kedvelem, de folyton emlékeztetnem kell magam, hogy nézzek a lábam elé, nehogy véletlenül rosszul lépjek, és eltiportjam, mint egy hangyát.

Bevánszorgok a konyhába, fáradtan húzom a lábam a kövön, mert átkozottul nagy meló felemelni őket. Kinyitom Maddie kamráját, és kiguberálok egy doboz sajtos tésztát, ami mellett nincs más csak egy konzerv zöldséges-marhahúsos leves és egy proteinszelet, ami olyan kemény, hogy biztosra veszem, még az előző évszázadban lejárt a szavatossági ideje.

Keresek egy fazekat, és elkezdek vizet forralni, hogy megfőzöm a sajtos tésztát, közben pedig próbálok elengedni a fülem mellett Maddie beszélgetését, aki a másik szobában van. Dúdolgatok, és azt kívánom, bár nálam lenne az iPodom, de a szobámban hagytam, ami húslépcsnyire lehet innen, ám attól félek, ha erőt veszek magamon és visszamegyek, az a csodálatos, hívogató ágy magához fog csábítani. És muszáj ennem. Néhány állammal korábban ettem utoljára. Nebraskában, azt hiszem.

Maddie pont akkor teszi le a telefont, amikor megkeverem a tésztát és feltépem a sajtos zacskót. Bejön a konyhába.

– Éhes vagy, Maddie? – kérdezem.

Vállat von.

– Gondolom.

Némán eszünk, a csend csak akkor törik meg, amikor Maddie panaszkodni kezd, mennyire hizlal a sajtos tészta, és milyen borzalmas az íze. Ugyanakkor látom, hogy a doboz felét eltünteti, és gyakorlatilag tisztára nyalja a tányérját. Magam is úgy vélem, hogy elég fantasztikus volt. A sajtos tésztával nem lehet mellélőni.

Az étkezés végéig vártam, hogy tegye a háziasszonyi teendőit, és rendesen beszélgessen velem, vagy akár csak felszínesen csevegjünk valamiről, ezért, amikor nem szólal meg, úgy veszem, most én jövök.

– Régóta laksz itt? Csodálatos a lakás.

– Már kicsit több mint egy éve. Elmegy. – Unottnak hangzik, mintha túl nagy erőfeszítésébe kerülne beszélgetni.

– *Elmegy?* Jézusom, csodálatos ez a lakás! A külváros egyik toronyházában laksz. Elég menőnek tűnt a környék, amikor jöttem, láttam, hogy rengeteg errefelé az étterem és a bolt. A házatoknak van földalatti parkolója, biztonsági őre, edzőterme és uszodája. Nagyon jól élsz, Maddie.

Megvonja a vállát.

– Egyelőre megteszi. Új helyet keresek. Egy szebb környéken. Ahol nagyobb a kényelem. Több a hely. De nemrég írtam alá egy hat hónapos bérleti szerződést, amiből szerintem nem tudok kimászni. – Lebiggyeszi a száját.

Bólintok. *Egyelőre megteszi?* Jézusom, próbálok nem ítélni, de minél tovább vagyok itt, annál inkább érzem, hogy valami nem stimmel. Úgy értem, az emberi természet része, hogy betöltjük a bennünk tátongó űrt, és végtelenül hosszú listát írhatnánk azokról a dolgokról, amik segíthetnek. Ezek némelyike jó, némelyike rossz. Van egy olyan érzésem, hogy Maddie márkás cuccokkal, pénzzel és anyagias dolgokkal próbálja felvidítani magát. Már eljutott arra a pontra, amikor mindig valami többre vágyik, és lemarad arról a részről, ahol egyszerűen csak hálás vagy mindenért, amid van. Szomorú. Ilyen kapzsiságról szól az a gyerekmese is a pókkal meg a léggel. Mohóság, pénz, mértéktelenség, ez a pók. És úgy látszik, Maddie nem semmi légy. Próbálok elterelni a figyelmét a negatív dolgokról.

– És milyen a munka? Ügyvéd vagy, ugye? – Olyan régen volt az az egyetlen látogatás két évvel ezelőtt, hogy meg kell erőltetnem fáradt agyamat, hogy előálljak valami használható emlékkel.

– Igen. A Rosenstein & Barclay-nál. Minneapolis belvárosában.

– Szép. – Gondolom, az én feladatomban fenntartani a beszélgetés fonalát. – Biztos nagyon lefoglal a munka, de van valami hobbid? Mit szeretsz csinálni a szabadidődben?

Erre felcsillan a szeme, mintha végre rákérdeztem volna valamire, ami tényleg érdekli.

– Szeretek vásárolgatni, manikűröshöz és fodrászhoz járni, és hetente néhányszor elmegyek szoláriumba is. – Alaposan végighordozza rajtam a tekintetét, miközben végigmegy a listáján. Nyilvánvalóan észrevette, hogy semmi közös nincs bennünk, ahogy szemügyre veszi kócos kontyba fogott hajamat, tövig rágott körmömet, a melegítőalsómat meg a Manchester Orchestrá-s pólómat, ami már elvékonyodott a rendszeres viseléstől és mosástól. A bőröm barna, de nem a szoláriumtól, hanem azért, mert sokat vagyok odakint, és biztos vagyok benne, hogy ezzel ő is tisztában van. – Ó, és *muszáj* minden reggel edzenem. – Egy kicsit nyugtalanító, mennyire kihangsúlyozza, hogy *muszáj*.

– És az itteni edzőterembe szoktál járni? Bekukkantottam oda, amikor felfelé jöttem. Jól néz ki. Lehet, hogy holnap én is futok egyet az egyik kondigépen.

Elakad a lélegzete, mintha azt kértem volna tőle, hogy harapjon bele egy szar szendvicsbe.

– Ó, istenem, nem! Az a hely borzalmas. Egy magán edzőterembe járok az iroda közelében, a Minneapolis Klubba.

Hát, persze, hogy oda jársz, akarom mondani, de addig bólogatok, amíg elhal a késztetés.

– Ez nagyszerűen hangzik, Maddie. – Hátratulom a széket, és megfogom a tányéromat. – Hát, akkor én most megyek és lefekszem. Köszönöm a sajtós téstát. Holnap majd bevásárolok, de most hullafáradt vagyok.

– Vennél nekem néhány zsírszegény fekete áfonyás joghurtot? – kérdezi, ahogy beteszem a tányéromat és a fazekat a mosogatóba. Egy *igazi* mosogatógépbe.

Annyira odáig vagyok a gépért, hogy szinte meg sem hallom, amit mond. Legszívesebben letérdelnék, megcsókolnám és szeretgetném a mosogatógépet.

– Persze. Hé, van kávéfőződ? Az enyém nem élte túl a költözést, és, mondhatni, függő vagyok.

Hallom a horkantást a másik szobából, és az a halvány megérzésem támad, hogy valamivel sikerült megsértenem. Amikor a hálószobám felé tartva – ahol terveim szerint a következő jó tizenhét-tizennyolc órát átalszom – elmegyek mellette, látom, hogy a fejét rázza, és úgy néz rám, mintha három szemem lenne.

– Már miért lenne kávéfőzőm? Van egy Starbucks a szomszédban.

– Ó, igen, persze. – Gondolom, az ügyvédek így működnek. Bólintok, és gondolatban feljegyzem, hogy ne felejtsek el venni egy új kávéfőzőt, amikor holnap vásárolni megyek. – Jó éjt, Maddie!

– Jó éjt? Ugye, nem akarsz *tényleg* lefeküdni? Még csak öt óra van. – Csípőre teszi a kezét. – Azt hittem, ma kimozdulunk és iszogatunk egy kicsit.

– Erre esőnapot kell kérnem, kedvesem. De holnap este nagyszerű lenne. Mert, tudod, az én világomban a jó éjtnek tegnap este kellett volna megtörténnie, de kihagytam, mert teljesen felpörgetett a koffein, ezért egyszerre fogom ledolgozni a tegnapi és a mai kialvatlanságot. Most. Viszlát, holnap!

Augusztus 23., kedd

KATE

10:37-kor ébredek, és legyek átkozott, ha nem érzem úgy, mintha majdnem kicsattannék az energiától. Csak az utóbbi időben volt olyan szerencsém, hogy legyen elég időm aludni. Régen ismeretlen volt számomra ez a fogalom, sőt, igazából egész életemben.

Maddie biztos elment dolgozni, úgyhogy előveszem a laptopomat, és keresek egy élelmiszerboltot a közelben. Találok is egyet, ahová gyalog is könnyen eljuthatok. Lemegyek a lifttel az edzőterembe, és harminc percet futok, azután lezuhanyozom, fogom a pénztárcámat és a telefonomat, majd elindulok a boltba. Amikor kilépek az épületből, azon kapom magam, hogy úgy vonz magához a szomszédos Starbucks, mint a tűz a molylepkét. Nem szeretem a puccos kávézókat. Inkább a kis, helyi családi vállalkozások tetszenek. De már bent vagyok az ajtón, és a vérem gyakorlatilag zümmög a várakozástól. Rendelek egy erős feketekávét, ami tudom, hogy kikészíti őket, mert elvileg fellengzős elnevezéssel kellene kérnem, de ezer éve nem voltam ilyen jellegű kávézóban, és már kétségbeesetten vágyom a koffeinemre. Nincs időm átolvasni a hatalmas itallapot, hogy azzal a zsargonnal rendeljek, amit szeretnek.

A szokásos kérdéseket zúdítják a nyakamba.

- Tejet, szóját, tejport?
- Nem, köszönöm.
- Ízesítsük?

– Nem, feketén jó lesz. – Várakozásteljesen hintázom a sarkamon. És amikor a kiszolgáló átnyújtja, a legszívesebben azt kiáltanám, *gyere ide a mamához*, de hangosan csak annyit mondom: – *Nagyon* köszönöm. – Külön hangsúllyal a nagyonon.

Megtalálom az élelmiszerboltot, és megveszem, amit kézben is vissza tudok vinni a lakásba. A sorsnak köszönhetően van egy kisebb, kétszemélyes kávéfőzőjük, amit akciósan mindössze tizenöt dollárért szerzek meg. Hazafelé egyik kezemben a szatyrot fogom, a másikban pedig a kávéfőzőt markolom, mintha az lenne a Szent Grál.

Amikor megint Maddie lakásában vagyok, úgy döntök, hogy kitakarítok. Gondolom, sokat dolgozik, mert rohadt poros minden. Nem mintha én Mrs. Tisztaság lennék, de úgy vélem, ez a legkevesebb, amit megtehetek érte. Felporszívózok, és kitakarítom a konyhát meg a fürdőszobákat, mire Maddie ötkor hazajön.

Negyed hatkor bejelenti, hogy éhen hal, egész nap nem evett egy falatot sem, és hogy *muszáj* kipróbálnom a közeli szusi éttermet. Nem nagyon rajongok a szusiért – ami, tudom, bizonyos körökben szentségtörésnek számít –, ráadásul vegetáriánus vagyok. Ez már önmagában lecsökkenti a lehetőségeimet, és ha figyelembe vesszük, hogy nem szeretem a rizst, fogalmam sincs, mi mást választhatnék náluk az étlapról. Természetesen, nem akarok bunkó lenni, mert csak egy vendég vagyok itt, úgyhogy így válaszolok:

– Jól hangzik, menjünk!

Az étterem tele van, de Maddie ismeri a főpincért, ezért gyorsan kapunk asztalt.

– Gyakran jársz ide? – faggatom, és lenyűgöz a gyors kiszolgálás.

– Nem, nagyjából heti kétszer.

Bólintok. Kezdek hozzászokni, hogy már csak bólogatok, amíg túlteszem magam megdöbbentő életstílusán. Gondolom, nem kéne ennyire meglepnie, mivel anya ugyanígy élt egész életében, és végül is testvérek. Lehet, hogy a génjeikben van ez a magas életszínvonal, vagy ilyesmi. Ha ez a helyzet, belőlem és Grace-ből ez tuti kimaradt.

Miközben valami ehetőt keresve elkezdem átolvasni az étlapot, hallom, hogy Maddie martinit rendel nekünk. Elkerekedik a szemem, de az ő pillantása már az étlapra tapad.

– Mit szeretnél?

Áthajlok az asztalon, és suttogva megszólalok:

– Maddie, még csak tizenkilenc vagyok. Nem ihatok, csajszi. – Nem arról van szó, hogy egyáltalán nem szoktam, de ma este nincs kedvem. És nincs nálam hamis személyi igazolvány, ha a pincér esetleg úgy döntene, hogy elkéri, amikor visszajön az asztalunkhoz.

Maddie egy hessentő mozdulattal félresöpri a fenntartásaimat.

– Sokszor jövök ide.

Ez valami magyarázatféle? Megvonom a vállam, és felhúzom a szemöldököm.

– Oké. – Majd felajánlom neki az italomat, amikor kihozzák. Valami azt súgja, hogy nem fogja visszautasítani.

– Visszatérve a vacsorára. Tetszik valamelyik? – Szinte megrészegeedik az ételektől, ahogy a menüt tanulmányozza. Mintha elszállna tőlük.

– Az a helyzet, hogy vegetáriánus vagyok. Milyen lehetőségek közül válogathatok? – A tekintetemmel vadul átfutom az étlapot, valami olyat keresve, amiben csak zöldségfélék vannak.

Maddie megint leint a kezével, amikor a pincér visszatér az italainkkal.

– Majd én rendelek mindkettőnknek.

Aztán megérkezik a vacsoránk, és mire a pincér mindent letesz az asztalra, megkövülten ülök a székemen. Számos hosszú tányér sorakozik előttem, mind tele színes tekercekkel, élénk rózsaszín és fehér hallal, és vaszabihegyek tornyosulnak az egész asztalon.

– Maddie, szerintem valami félreértés történt. Ez rengeteg étel.

– Nem, ez mind a miénk.

Összeráncolom a homlokomat.

– De legalább hat tányér van itt, mi pedig csak ketten vagyunk.

Megvonja a vállát, és úgy néz rám, mintha kínaiul beszélnek hozzá.

– A szusi nem túl laktató. Emellett tetszeni fog a változatoság. Próbáld ki mindet!

Azt hiszem, vagy századjára, ismét bólintok.

– Ö... oké. Akkor mutasd meg, melyikben nincs hús, Maddie, mert nekem mindegyik ugyanúgy néz ki.

Felnevet, mintha valami gyerekes dolgot mondtam volna az előbb.

– Azt hiszem, erről a két tényerről nyugodtan válogathatsz.

– *Hiszed vagy tudod?* Mert itt most az én belem a tét. – Úgy érzem, nem kerülgethetem tovább a forró kását, muszáj megértetnem vele a helyzetemet.

Elfintorodik.

– Kate, ez *undorító*.

– Bocsi. De csak az igazat mondom. A testem tudja, mit eszem, és elég gyorsan visszautasítja, ha hús csúszik le a torkomon.

Még mindig fintorog.

– Csak egyél erről a két tényerről, és minden rendben lesz.

Kábé harminc százalékig hiszek a tanácsában, mert sajnos az asztalon mindennek halszaga van, és rohadt sok van belőle előttem. Úgy döntök, megbízom Maddie-ben. Beleharapok az egyik tekercsbe; vicces íze van, de nem tudom megmondani, mi lehet benne, rizs vagy hal. Akárhogy is, minden falatnál küzdenem kell az öklendezéssel. Három darabot eszem meg, és minden falatot vízzel öblíték le.

Maddie megissza mindkét martinit, és lenyűgöző mennyiségű kaját juttat a gyomrába, aztán visszautasítja az elvittet, amikor felajánlják, hogy becsomagolják a vacsoránk maradékát, ami még mindig az asztalon sorakozik. Nem viccelek, ha nem lenne ilyen szar íze ennek a cucznak, még napokig jóllaknék abból, amit ő most kidobot.

Amikor megérkezik a számla, a táskájáért nyúl, és kényesen a homlokára csapja a kezét. Hajlamos túldramatizálni a dolgokat.

– Ó, édes istenem, biztos a lakásban felejtettem a pénztárcámat! – Hízélgő őzikeszemekkel néz rám, és elég nyilvánvalóvá válik, hogy nem fogjuk elfelezni a számlát.

– Semmi baj, majd én állom a vacsorát – felelem. Elvégre a vendége vagyok. Ez a legkevesebb, amit megtehetek érte, amiért engedi, hogy meghúzzam magam nála néhány napig.

Felém tolja a számlát az asztalon, és majdnem összehugyozom magam, mert az összeg az alján 173 dollár! Csak ötven dolcsi van a pénztárcámban, úgyhogy az egyetlen bankkártyámra terhelem az összeget. Arra, amelyiket kizárólag vészhelyzetek esetére tartok fenn, ami azt jelenti, hogy próbálom elkerülni a használatát. Egy kicsit olyan érzés, mintha az elsőszülöttemet adnám át, amikor átnyújtom a pincérnek a kártyámat. Elég takarékosan bánok a pénzemmel, nem azért, mert zsugori vagyok, hanem mert vannak számláim, amiket minden hónapban ki kell fizetnem. És ezért felelősségteljes vagyok. Mindig félreteszek egy kis pénzt szórakozásra, vagy hogy segíteni tudjak valakinek, de épp most füstöltem el a megtakarításomat egyetlen vacsorára. *Semmi baj*, mantrázom, és mire a pincér visszajön, belenyugszom, hogy ez egy jó lecke volt, amin később valószínűleg nevetni fogok.

Maddie elnézést kér és kimegy a mosdóba, miközben én aláírom a hitelkártya-kivonatot. Mire visszaér, a hasam elkezd morgni. Halk, vészjósló morgás ez, ami azt súgja, hogy a közeljövőben súlyos árat fizetek majd azért, amit az előbb megettem.

Visszasietünk a lakásba, és kábé fél másodperccel azelőtt érek a fürdőszobába, hogy összezsínálnám magam. A szusis kalandom betetőzése durva és robbanásszerű.

Miután a belem alaposan megbüntet a vétkem miatt, úgy döntök, csak lazulok a szobámban, és olvasok egy ideig. Fél tíz körül elkezdek ötpercenként az órára nézni. Tízkor fel-alá járkálok a padlón. Fél tizenegyre szinte elkoptatom a szőnyeget, és olyan erősen markolom a telefonomat, hogy izzad a tenyerem. Már jó tizenöt perce bámulom meredten a készüléket.

Kaliforniában még elég korán van. Azt mondogatom magamnak, hogy Gus nagy valószínűséggel még mindig a parton van.

De mi van, ha már hazament, és csak kerül engem, mert az előző esti beszélgetésünk annyira kényelmetlen volt? *Ó, basszus, csak hívd fel, és ess túl rajta, vagy tovább fogod emészteni magad!* Átgörgetem a telefonkönyvemet, és rákoppintok a nevére. Feltűnik az arca a képernyőn. Hosszú, napszítta, a szóke milliőnyi árnyalatában játszó haja eltakarja az egyik szemét. Nevet, de azzal a szemével, amelyiket nem rejt el előlem a haja, úgy néz ki, mintha egyenesen rám kacsintana. Valahányszor tárcsázom a számát, néhány másodpercig ezt a képet bámulom, mielőtt a fülemhez emelem a telefont, mert olyan, mintha a maga bolondos módján üdvözlne, mielőtt még meghallanám a hangját. Elmosolyodom, amitől ellazulok. A telefon négyszer kicsöng, és várom, hogy az ötödik után automatikusan átkapcsoljon a hangpostára. De Gus felveszi a telefont.

Liheg, mintha kifogyott volna a szuszából.

– Gus tűzoltósága, meggyújtod, mi pedig eloltjuk.

– Helló, hol *van* a tűz, haver?

Néhány mély lélegzetet vesz.

– Bocs, épp a deszkámat pakoltam el, és hallottam, hogy csörög a telefon, de a kocsim átkozott ajtaja be volt zárva, és...

– Azt hittem, elromlott a zár a kocsidban.

– Úgy is volt. Most már megjavult, gondolom. Fogalmam sincs, mi a fene folyik itt. Tönkrement az elektromos rendszer.

– Nem lehet, hogy vened kéne egy új kocsit? – vetem fel, de csak azért, mert tudom, hogy ezzel vitát szítok kettőnk között.

– Ugyan miért akarnám ezt tenni? – kérdezi eljátszva, hogy megsértettem. Ezt legalább heti egyszer megcsináljuk.

– Ó, nem is tudom, talán mert a kocsid 1989-ből való. Vagy mert már több mint háromszázezer mérföld van benne. Vagy mert valamije mindig elromlik. – Feldúlna, ha megszabadulna tőle. Imádom a kocsiját, főleg *azért*, mert egy rakás szar. De annyira védi, hogy jólesik cukkolni egy kicsit.

– Haver, csak be kell törnöm. Lelke van. – A védekezése oltári. Felnevetek.

– Tudom. Imádom a kocsidat a megtört lelkével együtt. –
Aztán ejtem a színjátékot. – Milyenek voltak ma a hullámok?

– Kész szívás. Pokoli zsúfolt volt a part, és szerintem minden turista ezt a napot választotta, hogy kibéreljen egy deszkát, és megpróbálja leigázni a hullámokat. Oltári nagy káosz volt. Miért hiszik azt az emberek, hogy egy-két szörfös film megnézése után valahogy jogukban áll deszkát bérelni és megölni minket a nyílt vízen? Marha szórakoztatónak tűnt megülni a bikát is, amikor hatévesen láttam egy pasit a rodeón, de én semmi pénzért nem ugrnék fel egyre sem. Erre van az etikett, érted? Vannak szabályok.

– Igen.

– Egyébként milyen volt a második napod Minnesotában?

– Hát, ma szusit ettünk Maddie-vel.

– Szusit? Utálod a szusit – jelenti ki mindentudón.

Szeretem, hogy van odakint valaki, aki mindent tud rólam.

– Igen, hát a szusi sem rajong túlzottan értem. Szerintem Maddie nem igazán tudta, melyik volt halmentes, és melyik nem.

– Haver, ugye, nem csináltál be a hústól? – Hallom az aggodalmat a hangjában, de halvány szórakozottság is csillan benne. Gus sem evett húst már évek óta, és tudja, hogy akár egy apró falat is alaposan kitolhat az emésztőrendszeremmel.

– Ja. Durva volt.

– Ó, az szívás! Sajnálom. – De mélyen, szívből jövőn nevet, amit imádok.

– Csak azért tartod ilyen viccesnek, mert nem te voltál az, aki majdnem összezsúfolta magát a nagynénje előtt, akit alig ismer.

– Én is nevetek, megkönnyebbülök attól, hogy ez egy normális beszélgetés, nem pedig olyan kínos, mint a tegnapi esti.

Gus még jobban nevet, aztán mély levegőt vesz, és próbálja megzabolázni a jókedvét.

– Bocs, Bright Side. Ó, erre ma nagyon nagy szükségem volt!

Néhány utolsó kuncogás után elcsendesedik. És ezzel együtt újra elfog az idegesség.

– Gus? – Próbálok elkendőzni, de a hangom elárul.

– Igen. – Hosszan, elnyújtva ejti ki a szót, mintha tudná, most mi következik.

– Egy percig lehetnénk őszinték egymással? Ami történt... megtörtént. Nem kezelhetjük úgy, mintha elefánt lenne a porcelánboltban. Beszelnünk kell róla!

Hangosan felsóhajt.

– Igazad van.

Némaság telepedik ránk, úgy tűnik, egyikünk sem akarja megtörni a csendet. Végül Gus megszólal:

– Nézd, tudom, hogy részegek voltunk, és az egész egy hatalmas közhely, de egyszerűen megtörtént. Nem terveztem el előre, hogy leitatlak és kihasználak.

Könnyedén el akarja intézni a történeteket? Mert komolyan át kell beszelnünk a dolgot.

– *Én* nem voltam berúgva. Négy óra alatt két pohár bort ittam. És tudom, hogy te sem ittál sokkal többet. Haragszol rám? Nem akarom, hogy furák legyenek a dolgok kettőnk között. Tudod, én sem terveztem el előre.

– Igen, tudom. – Megint őszintének tűnik a hangja.

Néhány pillanatig csendben vagyunk.

– Még itt vagy? – kérdezem.

– Igen.

– Akkor most mi lesz? Mert nem hiszem, hogy van egy kézikönyv, ami segít nekünk átvészelni a történeteket. – A hangom nyugodt, de a belsőm összerándul, amit utálok. Általában nem hagyom, hogy valami zavarjon. Nem hagyhatom. Már néhány hónapja nem éreztem így.

Aztán Gus halkán megszólal:

– Megbántad? – Szinte félénknek hangzik.

Kieresztem a tüdőmben rekedt levegőt, és kissé megkönnyebbülök.

– Ezt komolyan kérdezed? Gus. Ismersz. Gyakorlatilag ez a mottóm: *semmi megbánás*. A büntudat spekuláláshoz, haraghoz és szomorúsághoz vezet, és pokoli biztos vagyok abban, hogy ezeket nem engedhetem meg magamnak.

– Igen.

Néhány pillanatig újra csend telepedik ránk, és várom, hogy megszólaljon, hogy mondjon még valamit, de Gus mindig csendben van, amikor gondolkodik valamin, így hát hagyok időt neki.

Amikor már nem bírom tovább elviselni a némaságot, kibököm:

– *Te* megbántad?

Felmorran, és nem tudom eldönteni, hogy ez egy bőszerű morogás-e, vagy valami más. De amikor megszólal, tudom, hogy jól szórakozik.

– Bright Side, huszonegy éves *srác* vagyok, a kurva életbe. Szexeltünk. Szerinted megbántam?

Jogos, de választ akarok tőle. Nem még több kérdést.

– De *velem* szexeltél.

– Várj egy percet! – Hallom a gyújtója kattánását, és ahogy mélyen letüdőzi a cigarettáját.

– Le kéne szoknod – noszogatom halkán. Megszoktam, hogy folyton leszidom a cigizés miatt, és bár most nem látom, és nem érzem a dohány illatát a levegőben, el kell mondanom neki.

Megint nagyot szív a cigiből, és hallom, ahogy kifújja a füstöt.

– Tudom, de most ne kezdj nyaggatni! – A hangja hirtelen szomorúvá válik.

Ezért inkább elhallgatok, és hagyom, hogy elszívja a cigarettáját, mert a dohányzás mindig megnyugtatja, pont úgy, ahogy a hegedűzés megnyugtatott engem. Szóval engedem, hadd élje ki a káros szenvedélyét.

– Bocsánat – kér elnézést. – Nem tudom, te voltál, de... úgy értem, ami néhány nappal ezelőtt történt... nem tudom...

Nem mondok semmit, mert tudom, hogy magában épp feldolgozza az eseményeket. Számára fontos, hogy megtalálja a megfelelő szavakat. Gus dalszövegíró, és érzékeny, és jól akarja ezt csinálni. Egyszerűen mindig ilyen volt. Imád kommunikálni. Nem csak azért beszél, hogy mondjon valamit. Tehát várok. Mindig is elég türelmes voltam.

– Beszélhetnék veled úgy egy percet, mint egy pasi? Márminthogy, mintha nem lettél volna ott, mintha nem vettél volna részt,

tudod, abban, ami történt? – A vonal túlsó végén a nyugodt, racionális, őszinte Gus van. Az én Gusom.

– Mindig beszélhetsz velem, de oké, ha ez segít.

– Az az éjszaka, nem is tudom, kibaszottul hihetetlen volt. – A hangja most már lelkes, mint amikor először játszik le nekem egy új számot, amit épp befejezett, vagy mint amikor meglovagol egy hatalmas hullámot, ami egészen a partig sodorja. – Tudom, hogy ez állati nyálasan hangzik, de megrengetted a világomat.

Igaza van, tényleg állati nyálás. De most Gusról van szó, és tudom, hogy ezek a szavak a legőszintébb, legtisztább részéből erednek, mert nem érzi zavarban magát attól, hogy így beszél előttem. Lehalkítja egy kicsit a hangját, és folytatja:

– Sok lánnyal voltam már együtt, *nagyon sokkal*, de az az éjszaka más volt. Nem jelentéktelen. Ott volt ez a... nem tudom... kapcsolat kettőnk között. Még soha nem éreztem ilyet azelőtt. Nem tudtam betelni veled. – Felsőhajt, és suttogássá halkítja a hangját: – Aztán vége lett, és te elhagytad a várost.

– Gus – szólalok meg, és próbálom megvigasztalni. Mindkettőnket. Mert én is ugyanazt éreztem, amit az előbb leírt.

Hallom, hogy meggyújt egy újabb cigarettát.

– Tudom, tudom – jelenti ki.

Várom, mert ennél a pontnál már fogalmam sincs, milyen irányba tart a beszélgetésünk. Csak annyit tudok, hogy a vonal túloldalán lévő személy barátsága a világot jelenti nekem. Ő a legjobb barátom. Mindig az volt. Csak ő van nekem.

– Bright Side, nem fogok hazudni. Kurvára összezavar, ami kettőnk között történt. Úgy értem, tudom, hogy nem lehetünk együtt. A fenébe, az sem biztos, hogy egyáltalán akarnám-e. Tudod, hogy nem szoktam járni senkivel. Ne vedd sértésnek! Nem annak szánom. Egyáltalán nem. Csak arról van szó, hogy... *Haver*, a legjobb barátom vagy már... amióta az eszemet tudom. Mindent együtt csináltunk. *Komoly, átkozottul komoly* dolgokon mentünk át együtt. Aztán, bumm! Ezer mérföldre költözöl tőlem, én meg, isten tudja, merre tartok ezzel a lemezszerződéssel, aztán lefekszünk egymással... és ez volt életem legjobb szexe. És veled,

a legjobb barátommal. Egyszerűen úgy érzem, ott van ez a... nem is tudom, ez a... véglegesség benne. Szinte mintha elköszöntél volna tőlem. De nem veszíthetlek el. *Szükségem van* a legjobb barátomra.

Elképzélése sincs, mennyire fején találta a szöveget. Néha azt hiszem, a gondolataimban olvas.

– A francba, Gus, mikor jött elő belőled a filozófus?

Bóknak szánom, megerősítésnek, de félreért. Utálok a telefonokat. Szükségem van fizikai interakcióra, amikor beszélgetek valakivel. Látnom kell a másik személyt, és neki is látnia kell engem. Szükségem van arra, hogy lássam a testbeszédet és a non-verbális jelzéseket.

És nyilvánvalóan Gusnak is. Bosszúsnak hangzik, bár az előbb öntötte ki a szívét.

– Bright Side, ne viccelődj! *Basszus*, próbálok őszintén beszélni veled.

– Nem viccelek, teljesen komoly vagyok. – Biztosan kétségbeesettnek tűnök. Gyűlölöm, ha félreértenek. – A francba, bár láthatnálak! Tényleg regisztrálnunk kell a Skype-ra, vagy valami ilyesmire, mert ez a telefonos hülyeség nem lesz jó. – Most én pufogok, ami teljesen rendben van, mert olyan jól ismerjük egymást, hogy pufogásokon, sóhajokon és morgásokon keresztül is tudunk egymással kommunikálni, és át bírunk adni olyan üzeneteket és érzelmeket, amiket a legtöbb ember nem tud szavakkal kifejezni. Ezt imádom a barátságunkban. – *Pontosan* azt érzem, amit az előbb elmondtál. Komolyan gondoltam, amiről eddig beszéltem, én sem akarom, hogy a dolgok furák legyenek kettőnk között. Szeretlek. Te is tudod. Mindig szeretni foglak. Nem veszíthetlek el. Most mindenki másnál nagyobb szükségem van egy legjobb barátára, vagyis ezzel a fején találtad a szöveget. Elvégre Kate Sedgwickkel beszélsz, az isten akaratából magányos emberrel.

– Ne mondj ilyet! – szakít félbe.

Igaza van.

– Tudom, sajnálom... Csak arról van szó, hogy bár az életünk most az ellenkező irányba halad... tudni akarom, *muszáj* tudnom,

hogy csak egy telefonhívásnyira vagy. Ha panaszkodnom kell egy teszt miatt...

Megint félbeszakít.

– Soha nem szoktál panaszkodni, Bright Side. És még ha így is lett volna, soha nem kellett panaszkodnod a tesztek miatt, mert mindig kitűnő tanuló voltál, te stréber.

Nevetek, mert mindig piszkált a jegyeim miatt, főleg miután dicsérettel érettségiztem le a középiskolában. De ugyanakkor mindig büszke volt rám emiatt, mert ilyenek a legjobb barátok. Amiről fogalma sincs, hogy nem sulis tesztekre utaltam. De ezt most figyelmen kívül hagyom, és folytatom.

– És mi lesz, amikor szükségem lesz a segítségedre, hogy keress nekem egy vegetáriánus éttermet, mert ősrégi telefonom van, amin nincs internet, és fogalmam sincs, mi merre van Minnesotában... és *nem* akarok még egyszer húst enni a következmények miatt...

Megint félbeszakít.

– Jézusom, egy kicsit fordítva csinálod a dolgokat, nem gondolod? Van egyáltalán vegetáriánus étterem Minnesotában? Nincs valami rendelkezés, törvény vagy valami ellene? Végül is a Középnnyugatról beszélünk. Arra számítok, hogy hús van reggelire, ebédre és vacsorára is, nem?

– Vagy mert egyszerűen hallanom kell a hangodat, mivel a barátom vagy, a családom, a múltam... az életem része.

Megint a nyugodt Gus szólal meg:

– Mindig itt vagyok neked. Csodálatos dolgokat fogsz tenni, Bright Side. A franchba, te leszel a legjobb tanár, akit a világ valaha látott.

Nem várom el a bókokat vagy a biztatást, de a szívem szárnyalni kezd a szavaitól. Mindig győgyepedagógus akartam lenni.

– Megelégszem egyszerűen a tanárral is, ehhez mit szólsz? És te leszel a világ legnagyobb rocksztárja.

Gus sem várja el a bókokat vagy a bátorítást.

– Én pedig megelégszem a fellépésekkel, amikből kifizethetem a számláimat, ehhez mit szólsz? Nem hiszem, hogy kibírok újabb hat hónapot abban a kibaszott postázóban.

De én imádok bókolni, nem olyan ütős, seggnyaló, csak-azt-akarom-hogy-jól-érezd-magad bókokkal előállni, hanem őszinte, igaz, komolyan-mondom-mert-a-szívemben-érzem bókokat mondani.

– *Nagyon* tehetséges vagy, és *hatalmas* sztár leszel, Gustov Hawthorne. Csak ne szállj el magadtól, oké?

Csak vicceltem az egójával kapcsolatban, de ő komolyan válaszol:

– Erre vagy te, Bright Side. Hogy emlékeztess, egyszerűen csak Gus vagyok... és nem vagyok olyan nagyszerű, mint ahogy azt a sok hazug személtáda állítja rólam.

– Áll az alku. – De mivel képtelen vagyok visszafogni magam, hozzáteszem: – Viszont tényleg nagyszerű vagy.

Tudnia kell. Ő a legtehetségesebb zenész, akit valaha láttam, és már nagyon sok zenésszel találkoztam. Korábban a zene volt az életem. Gusszal egy zenetagozatos általános és középiskolába jártunk San Diegóban, amit Akadémiának hívtak. (Csak egy utcára volt onnan, ahol laktunk, szóval megáldottak egy kis tehetséggel és a közelséggel. Gusnak nem volt szüksége a közelségre.) Gus gitározott, zongorázott, és énekelni is tudott. Én hegedültem. A diákok az ország egész területéről jöttek, hogy az Akadémiára járjanak. Volt néhány elképesztően tehetséges gyerek, de Gus mindig külön kategóriába tartozott. Teljesen lenyűgözött.

És az elmúlt két évben koncertezett a bandájával, a Rookkal. Ő írja az összes zenéjüket és a dalszövegeket is. Szinte minden hétvégén játszanak Dél-Kalifornia környékén, de néhány hónappal ezelőtt egy sikeres indie lemezcég producere felfigyelt rájuk az egyik Los Angeles-i koncertjükön, és ott helyben leszerződtette őket. Csak két héttel ezelőtt fejezték be az első albumuk felvételét. Gus nem szereti, ha beskatulyázzák egy műfajba, de a zenekaruk gitár vezérelte alt rock. Elképesztően jók, és Gus a banda szíve, a frontemberük. Egyre sikeresebb lesz, és sokat utazik.

Egyelőre befejezte a komoly beszélgetést, és visszatért vicces, szerény önmagához.

– Haver, elvileg te vagy az ellenszer a hatalmas egómra. Ne dicsérsj!

Nevetek. Érzékelem, hogy a beszélgetés a végéhez közeledik, és hálás vagyok, hogy jó hangulatban válunk el egymástól. Újra önmagamnak érzem magam, mintha megint csak Kate és Gus lennének.

De aztán a hangja megint komolyra fordul, szinte nyugtalan-nak tűnik.

– Bright Side?

És ettől én is ideges leszek.

– Igen?

– Kérdezhetek még egy utolsó dolgot? És aztán nem fogom többet felhozni.

– Persze. – Félig kérdezem, félig állítom. Persze? Persze. Aggódok.

Idegesen felnevet.

– Nem azért kérdezem, hogy tovább simogasd az egómat – mondja. – De tudnom kell, hogy lezárjam ezt az egész... tudod, ezt az egész dolgot. – Összerezzenek, mert azt hittem, már magunk mögött hagytuk. – Neked milyen volt? Mármost tudom, hogy már más sráccokkal is voltál együtt, meg minden... de... tudod, velem más volt?

Egy pillanatig csöndben maradok, és elmosolyodom, mert nem olyan irányba indult, amire számítottam. Végül is Gus egy *srác*, és *igenis* szüksége van arra, hogy megszimogassák az egóját. És mint mondtam, nem szoktam csak úgy dobálózni a bőkokkal. Az enyémekek szívből jövök és igazak, tehát őszintén válaszolok.

– Megrengtetted a világoamat.

– Haver, ne legyél velem leereszkedő! – Azt hiszi, kifacsarom a nyálas, de őszinte szavait, és gúnyolódok vele.

– Nem vagyok leereszkedő! Ennyi. Abban a pillanatban letöltöm a Skype-ot, hogy letettük a telefont. Figyelj rám, Gus, valószínűleg az volt életem legjobb éjszakája.

– Hmm. – Hallom a hangján, hogy mosolyog. Alaposan megszimogattam az egóját.

– Ne engedd, hogy a fejedbe szálljon! – cukkolom.

– Túl késő. Szeretlek, Bright Side.

- Én is szeretlek, Gus.
- Jó éjt!
- Jó éjt!

Felfrissülve, derűs hangulatban bekapcsolom a laptopomat, és rákeresek a Google-ban a Skype-ra. Ki fogom deríteni, pontosan hogyan is működik, mindent megtudok róla a legapróbb részletig. Azután pedig lefekszem aludni.